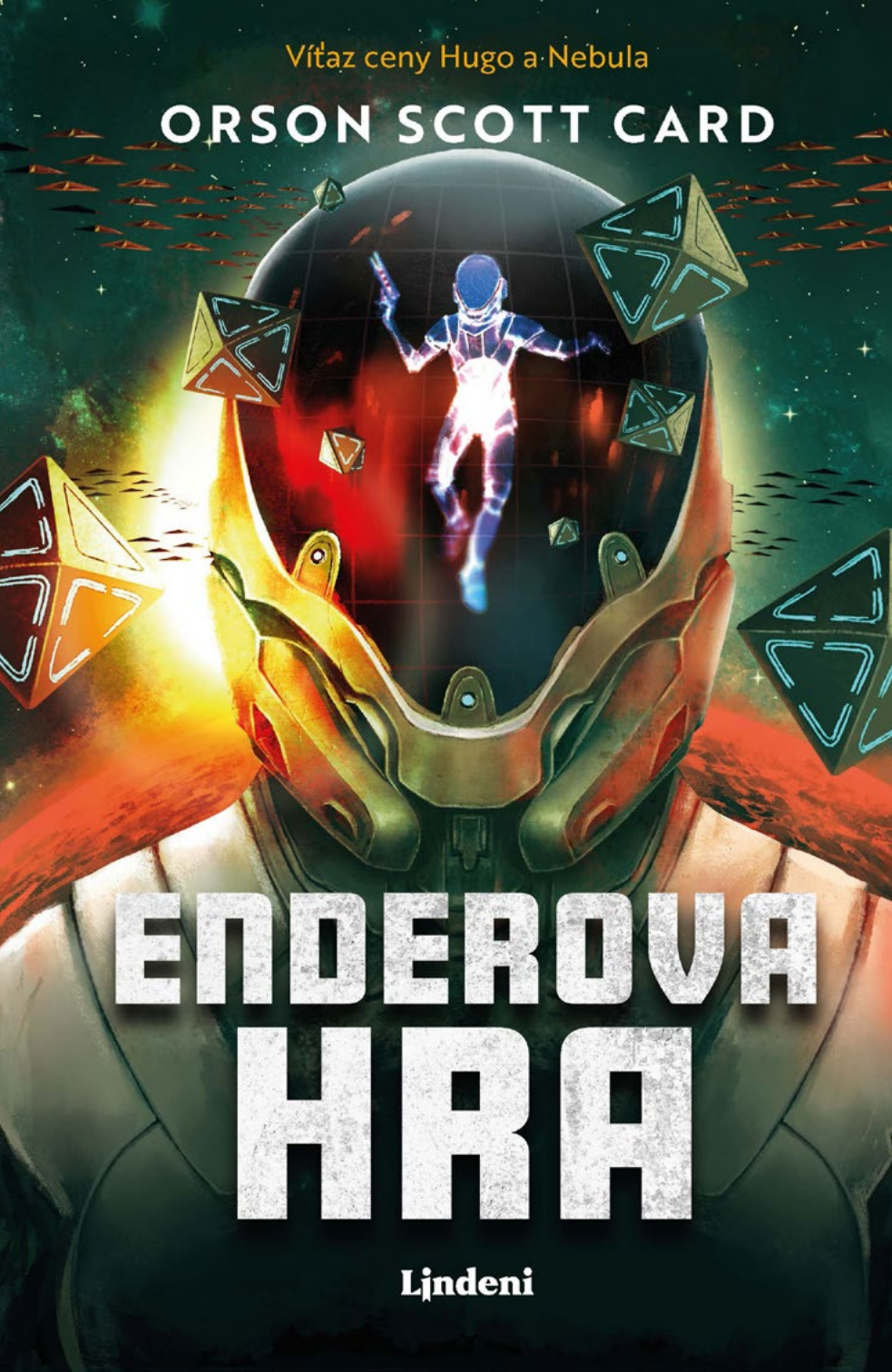

Vítěz ceny Hugo a Nebula

ORSON SCOTT CARD

The cover art features a central figure, Ender, in a blue and white suit, floating within a large, metallic, golden-yellow structure that resembles a giant's hand or a complex mechanical device. The figure is holding a small, glowing blue cube. Several other similar cubes are scattered around the central figure, some glowing with blue light. The background is a dark, starry space with a large, reddish-orange planet or moon visible on the right side. The overall color palette is dominated by the golden-yellow of the central structure, the blue of the figure, and the reds and oranges of the planet and cubes.

ENDEROVA HRA

Ljndeni

Enderova hra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Orson Scott Card

Enderova hra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**ENDEROVA
HRA**

ORSON SCOTT CARD

ENDEROVA HRA

Z angličtiny preložila Zuzana Trstenská

Ljndeni

Orson Scott Card: *Ender's Game*

Copyright © 1977, 1985, 1991 by Orson Scott Card

Translation © Zuzana Trstenská, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4581-9

ISBN e-knihy 978-80-566-4595-6 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4596-3 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4594-9 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Pre Geoffreyho, ktorý mi neustále pripomína,
aké mladé a zároveň staré dokážu byť deti.

PRVÁ KAPITOLA

TRETÍ

„Díval som sa jeho očami, počúval jeho ušami a vravím, že je ten pravý. Alebo k tomu má aspoň najbližšie. Nikoho lepšieho sa nám nepodarí nájsť.“

„Presne to ste povedali o jeho bratovi.“

„Brat v testoch vyšiel ako možnosť. Z iných dôvodov. Nesúviselo to s jeho schopnosťou.“

„To isté s jeho sestrou. A o ňom máme isté pochybnosti. Je príliš tvárny. Príliš ochotný podriaďť sa cudzej vôli.“

„Nie, ak je tá osoba jeho nepriateľ.“

„Čo máme spraviť? Po celý čas ho držať medzi nepriateľmi?“

„Ak to bude nevyhnutné.“

„Povedali ste predsa, že sa vám to decko páči.“

„Ak ho raz dostanú hmyzáci, ocení, čo som preňho spravil, a bude na mňa myslieť ako na svojho najobľúbenejšieho strýka.“

„V poriadku. Koniec koncov, zachraňujeme svet. Vezmite si ho.“

Pani, ktorá mala na starosti monitor, sa veľmi milo usmiala, postrapatila mu vlasy a povedala: „Andrew, stavím sa, že už máš toho príšerného monitora plné zuby. Mám pre teba dobré správy. Dnes ho odstránime. Vôbec to nebude bolieť, len ho vyberieme.“

Ender prikývol. Samozrejme, bolo klamstvo, že to nebude bolieť. No keďže to dospelí hovorili vždy, keď to malo bolieť,

mohol sa spoľahnúť na to, že jej slová sú presnou predpoveďou budúcnosti. Niekedy boli klamstvá spoľahlivejšie než pravda.

„Andrew, prosím, poď sem a posaď sa na vyšetrovací stôl. O chvíľu sa na teba príde pozrieť pán doktor.“

Bez monitora. Ender sa usiloval predstaviť si, že mu zo zátylku zmizne malé zariadenie. Keď sa v posteli prevrátim na chrbát, nebude ma tam tlačiť. Nebude ma svrbieť ani páliť, keď sa budem sprchovať.

A Peter ma prestane neznášať. Vrátim sa domov a ukážem mu, že monitor je preč, a uvidí, že som sa tam nedostal ani ja. Znova budem obyčajný chalan ako on. Potom to nebude také zlé. Odpustí mi, že som mal monitor o rok dlhšie ako on. Budeme...

Nebudeme priatelia, pravdepodobne. Nie. Peter bol príliš nebezpečný. Peter sa vedel tak nahnevať. No znova bratia. Nie nepriatelia, nie priatelia, ale bratia – schopní žiť v rovnakom dome. Prestane ma nenávidieť, nechá ma na pokoji. A keď sa bude chcieť hrať na hmyzákov a astronautov, možno sa s ním nebudem musieť hrať, možno ma nechá čítať si knihu.

No už v tej chvíli, keď si Ender toto všetko pomyslel, vedel, že ho Peter nenechá na pokoji. Keď sa Peter dostal do zlej nálady, v jeho očiach sa čosi objavilo, a keď Ender zbadal ten čudný lesklý pohľad, vedel, že Peter spraví hocičo, ale *nenechá* ho tak. Cvičím na klavíri, Ender. Poď mi obracať strany. Aleba, chlapec s monitorom je príliš zaneprázdnený, aby pomohol svojmu bratovi? Je príliš múdry? Musíš ísť vyzabíjať nejakých hmyzákov, astronaut? Nie, nie, nestojím o tvoju pomoc. Zvládnem to sám, ty malý smrad. Ty malý *Tretí*.

„Nepotrvá to dlho, Andrew,“ prihovoral sa mu lekár.

Ender prikývol.

„Je navrhnutý tak, aby sa dal vybrať. Bez infekcie, bez poškodenia. Pocítiš však svrbenie. Niektorí ľudia vravia, že

majú pocit, akoby im niečo *chýbalo*. Budeš sa obzerať, akoby si niečo hľadal. Niečo, čo nevieš nájsť a navyše si aj zabudol, čo to vlastne hľadáš. No poviem ti, čo to je. Budeš hľadať monitor, ale ten tam nebude. Tento pocit však o niekoľko dní pominie.“

Lekár otáčal čímsi na Enderovom tyle. Odrazu Endera premkla ostrá bolesť, akoby ho niekto prepichol ihlou od krku po rozkrok. Ender pocítil krč v chrbte a telo sa mu prudko prehlo vzad. Udreľ sa hlavou o posteľ. Cítil, že sa mu neovládateľne mykajú nohy, ruky sa mu zatínali jedna do druhej a navzájom sa zvierali tak pevne, až ho rozboleli.

„Deedee!“ zakričal lekár. „Potrebujem vás!“ Sestra vbehla do ordinácie a zalapala po dychu. „Musíme mu uvoľniť svaly. Podajte mi to! Na čo čakáte?“

Niečo mu podala. Ender nevidel čo. Prevrhol sa na bok a padol z vyšetrovacieho stola. „Chyťte ho!“ zvolala sestrička.

„Len ho pevne držte...“

„Pán doktor, podržte ho vy. Na mňa je prisilný...“

„Nie celú! Zastavíte mu srdce...“

Ender pocítil, ako mu do chrbta tesne nad golierom košele vniká ihla. Štípalo to, ale tam, kde ho zasiahol oheň injekcie, sa mu postupne uvoľnili svaly. Teraz konečne mohol vykriknúť od strachu a bolesti.

„Si v poriadku, Andrew?“ spýtala sa sestrička.

Andrew si nevedel spomenúť, ako sa používajú ústa. Zdvihli ho na stôl. Skontrolovali mu pulz a vyšetřili ho. Ničomu nerozumel.

Lekár sa chvel a hlas sa mu triasol, keď prehovoril: „Nechávajú tie veci v deťoch tri roky. Čo čakajú? Uvedomujete si, že sme ho mohli ukončiť? Mohli sme mu naveky vypnúť mozog.“

„Kedy prestanú účinkovať lieky?“ opýtala sa sestrička.

„Nechajte ho tu aspoň hodinu. Sledujte ho. Ak do pätnástich minút nezačne rozprávať, zavolajte ma. Mohli sme ho navždy vypnúť. Nemám mozog hmyzáka.“

Do triedy slečny Pumphreyovej sa vrátil len štvrt hodiny pred posledným zvonení. Stále sa mu trochu podlamovali kolena.

„Si v poriadku, Andrew?“ opýtala sa slečna Pumphreyová.

Prikývol.

„Bol si chorý?“

Pokrútil hlavou.

„Nevyzeráš dobre.“

„Som v poriadku.“

„Radšej si sadni, Andrew.“

Vykročil k svojmu miestu, ale zastal. Čo som to hľadal? Nevie si spomenúť, čo som hľadal.

„Tvoje miesto je tam,“ povedala slečna Pumphreyová.

Posadil sa, ale potreboval niečo iné, niečo, čo stratil. Najdem to neskôr.

„Tvoj monitor,“ zašepkalo dievča za ním.

Andrew pokrčil plecami.

„Jeho monitor,“ zašepkalo dievča ostatným.

Andrew sa načiahol a dotkol sa krku. Mal tam náplasť. Monitor bol preč. Teraz bol taký ako všetci ostatní.

„Vykopli ňa, Andy?“ spýtal sa chlapec, ktorý sedel vo vedľajšej uličke, jeden stôl za Enderom. Nevedel si spomenúť na jeho meno. Peter. Nie, to bol niekto iný.

„Ticho, pán Stilson,“ napomenula ho slečna Pumphreyová. Stilson sa zaškeril.

Slečna Pumphreyová hovorila o násobení. Ender si bezmyšlienkovite čmáral na stolík, nakreslil obrisy hornatých

ostrovov a potom prikázal stolíku, aby ich trojrozmerné zobrazil z každého uhla. Pravdaže, učiteľka vedela, že nedáva pozor, ale nechá ho tak. Vždy poznal správnu odpoveď, dokonca aj vtedy, keď si myslela, že ju nepočúva.

V rohu jeho stolíka sa objavilo slovo a vydalo sa pochoďovať okolo obvodu dosky. Najprv bolo hore nohami a naopak, ale Ender vedel, čo to je, skôr ako došlo na spodnú stranu stola a obrátilo sa správnou stranou nahor.

TRETÍ

Ender sa usmial. Práve on totiž prišiel na to, ako posilať správy a rozpočodovať ich – a hoci mu jeho tajný nepriateľ nadával, v skutočnosti tým jeho schopnosti chválil. Nebola *jeho* chyba, že bol Tretí. To bol nápad vlády, oni to autorizovali – ako inak by sa Tretí, akým bol Ender, dostal do školy? A teraz viac nemal monitor. Experiment nazvaný Andrew Wiggin napokon predsa nevyšiel. Keby mohli, určite by zrušili povolenia, na základe ktorých sa narodil. Nevyšlo to, tak vymažte celý pokus.

Zazvonil zvonec. Všetci sa podpisom odhlásili od stolov alebo si do nich rýchlo naťukali pripomienky. Niektorí posielali lekcie a dáta do svojich domácich počítačov. Niekoľkí sa zhromaždili okolo tlačiarňí, aby si vytlačili niečo, čo chceli doma ukázať. Ender roztiahol ruky nad detskou klávesnicou pri okraji stola a uvažoval, aké by to bolo, keby mal také veľké ruky ako dospelí. Také veľké a nešikovné, s hrubými a mäsitými prstami. Jasné, mali aj väčšie klávesnice – ale ako mohli svojimi hrubými prstami kresliť jemné čiary, také, aké dokázal vytvoriť Ender, tenké a precízne, ktoré mohol roztočiť do špirály sedemdesiatdeväťkrát od stredu po okraj stola bez toho, aby sa čiary dotýkali alebo

prekrývali. Aspoň mal čo robiť, kým učiteľka monotónne drmolila o aritmetike. Aritmetika! Valentina ho aritmetiku naučila, keď mal tri roky.

„Si v poriadku, Andrew?“

„Áno, slečna učiteľka.“

„Zmeškáš autobus.“

Ender sa s prikývnutím postavil. Ostatné deti už odišli. No tí zlí si ho počkajú. Na krku viac nemal monitor, ktorý by videl, čo videl on, a počul, čo počul on. Mohli vravieť, čo sa im zachcelo. Teraz ho mohli dokonca aj zbiť – nikto by ich nevidel, a tak by Enderovi nikto neprišiel na pomoc. Monitor mal svoje výhody a tie mu budú chýbať.

Pravdaže, bol to Stilson. Nebol väčší ako ostatné deti, ale bol väčší ako Ender. A mal so sebou ďalších. Ako vždy.

„Hej, Tretí!“

Neodpovedaj. Nič nehovor.

„Hej, Tretí, rozprávame sa s tebou, Tretí. Hej, hmyzomil, rozprávame sa s tebou!“

Neviem, čo by som mohol odpovedať. Nech poviem hocíčo, len to zhorším. Preto nepoviem nič.

„Hej, Tretí! Hej, trkvas! Vyhodili ťa, čo? Myslel si si, že si lepší ako my, ale uletel ti vtáčik, Tretiačik, a na krku ti ostala len náplast.“

„Necháte ma prejsť?“ spýtal sa Ender.

„Necháme ho prejsť? Dovolíme mu to?“ Všetci sa rozosmiali. „Jasné, necháme ťa prejsť. Najprv pustíme tvoju ruku, potom tvoj zadok a nakoniec možno aj kúsok tvojho kolena.“

Zapojili sa aj ostatní. „Uletel ti vtáčik, Tretiačik. Uletel ti vtáčik, Tretiačik.“

Stilson ho strčil jednou rukou, niekto ho zozadu sotil k Stilsonovi.

„Hojda-bojda, padla mačka z pôjda,“ povedal niekto iný.

„Tenis!“

„Pingpong!“

Toto nemalo šancu na dobrý koniec, preto sa Ender rozhodol, že by bolo lepšie, keby na záver nebol najnešťastnejším zo zúčastnených. Keď Stilson znova vystrie ruku, aby ho sotil, Ender sa ho za ňu pokúsil schmatnúť. Minul.

„Ale! Chceš sa so mnou biť, čo? Chceš sa so mnou biť, Tretiačik?“

Tí, čo stoja za ním, ho zdrapia, aby sa nemohol hýbať.

Enderovi síce nebolo do smiechu, ale zasmial sa. „To vás treba toľko na bitku s jedným Tretím?“

„My sme *ľudia*, nie *Tretí*, trkvas. Si asi taký silný ako prd!“

No pustili ho. A len čo to spravili, Ender vysoko a silno vykopol a trafil Stilsona rovno do hrudníka. Ten padol na zem. Endera to prekvapilo – netušil, že Stilson zloží jedným kopancom. Ani mu nenapadlo, že Stilson túto bitku nezoberie vážne, že nebude pripravený na skutočne zúfalý úder.

Stilson nehybne ležal na zemi a ostatní od Endera na chvíľu odstúpili. Uvažovali, či je Stilson mŕtvy. Ender sa však snažil prísť na to, ako zabrániť pomste. Aby si ho zajtra nepodala celá svorka. Musím to vyhrať teraz, raz a navždy, inak sa budem biť každý deň a bude to čoraz horšie.

Ender poznal nepísané pravidlá boja medzi ľuďmi, hoci mal len šesť rokov. Bolo zakázané udrieť súpera, ktorý bezmocne ležal na zemi. Také niečo by spravilo len zviera.

A tak Ender podišiel k Stilsonovmu ležiacemu telu a znova ho zúrivo kopol do rebier. Stilson zastonal a odvalil sa od neho. Ender ho obišiel a znova ho kopol, tentoraz do rozkroku. Stilson nedokázal vydať ani hláska, iba sa skrčil a z očí mu vyhrkli slzy.

Potom sa Ender chladne pozrel na ostatných. „Možno vám napadlo, že sa na mňa vrhnete. Pravdepodobne by ste

ma poriadne dobili. No zapamätajte si, čo robím ľuďom, ktorí sa mi pokúsia ublížiť. Lebo ak by ste to spravili, museli by ste byť stále v strehu. Nevedeli by ste, kedy by som vám to vrátil ani aké zlé by to bolo.“ Kopol Stilsona do tváre. Vystrekla mu krv z nosa pofrkala zem. „Nebolo by to takéto zlé,“ vyhlásil Ender. „Bolo by to horšie.“

Otočil sa a odkráčal. Nikto ho nenasledoval. Zahol za roh na chodbu vedúcu k autobusovej zastávke. Počul, ako chlapci za ním vravia: „Dokelu. Pozrite sa naňho. Poriadne ho doriadil.“ Ender si oprel hlavu o stenu na chodbe a plakal, kým neprišiel autobus. Som presne ako Peter. Vezmite mi monitor a som presne ako Peter.

DRUHÁ KAPITOLA

PETER

„Dobre, je to vypnuté. Ako sa mu darí?“

„Keď niekoľko rokov žijete v niečom tele, zvyknete si na to. Teraz sa pozerám na jeho tvár. Nevieť, čo sa deje. Nie som zvyknutý lúštiť výrazy jeho tváre. Som zvyknutý ich cítiť.“

„No tak, nechcem od vás psychoanalýzu. Sme vojaci, nie šamani. Práve ste videli, ako zmlátil vodcu gangu.“

„Bol dôsledný. Nielenže ho zbil, hlboko ho zasiahol. Ako Mazer Rackham pri...“

„Ušetríte ma tých rečí. Takže podľa komisie prešiel.“

„Z väčšej časti. Uvidíme, čo teraz spraví s bratom, keď nemá monitor.“

„Jeho brat. Nebojíte sa, čo brat urobí *jemu*?“

„Vy ste mi povedali, že sa to nezaobíde bez rizika.“

„Prezrel som si staršie pásky. Nemôžem si pomôcť. Toho chlapca som si obľúbil. Myslím, že ho pokazíme.“

„Samozrejme, že áno. To je naša práca. Sme ako zlá bossorka. Sľubujeme medovníky, ale nakoniec tých sopliakov zožerieme zaživa.“

„Mrzí ma to, Ender,“ zašepkala Valentina. Dívala sa na náplasť na jeho krku. Ender sa dotkol steny a dvere sa za ním zavreli. „Je mi to jedno. Som rád, že je to preč.“

„Čo je preč?“ Peter vošiel do vstupnej haly s ústami plnými chleba s arašidovým maslom.

Ender na rozdiel od dospelých v Petrovi nevidel krásneho desaťročného chlapca s hustými tmavými rozstrapatenými

vlasmi a tvárou, ktorá by mohla patriť Alexandrovi Veľkému. Ender sa na Petra pozeral len vtedy, keď pátral po hneve či znudení, po nebezpečných náladách, ktoré skoro vždy viedli k bolesti. Teraz, keď Petrove oči zastali na náplasti na bratovom krku, objavil sa veľavravný záblesk zlosti.

Valentina si to všimla tiež. „Teraz je ako my,“ povedala, aby ho upokojila, skôr než by stihol zaútočiť.

No Peter sa nenechal uchlácholiť. „Ako my? Nosil to malé cicadlo do šiestich rokov. Kedy si ty prišla o svoje? Mala si tri. Ja som o svoje prišiel pred piatymi narodeninami. *On* to skoro dokázal, malý smrad, krpateľ hmyzák.“

Toto je v poriadku, pomyslel si Ender. Len rozprávaj a rozprávaj, Peter. Rozprávanie je fajn.

„No teraz na teba strážni anjeli nedávajú pozor,“ pokračoval Peter. „Teraz ťa nekontrolujú, aby zistili, či cítiš bolesť, nepočujú, čo vravím, nevidia, čo ti spravím. Čo na to povieš? Čo povieš?“

Ender pokrčil plecami.

Odrazu sa Peter usmial a tleskol rukami v karikatúre veselosti. „Podme sa hrať na hmyzákov a astronautov,“ navrhol.

„Kde je mama?“ opýtala sa Valentina.

„Preč,“ odvetil Peter. „Veľím ja.“

„Myslím, že zavolám ocka.“

„Len si volaj,“ povedal Peter. „Vieš, že nikdy nie je doma.“

„Zahrám sa,“ odpovedal Ender.

„Budeš hmyzák,“ rozhodol Peter.

„Nechaj ho, nech je aspoň raz astronaut,“ namietla Valentina.

„Nepchaj do toho svoj tučný nos, smraďoška,“ odsekol Peter. „Poď hore a vyber si zbrane.“

Ender vedel, že to nebude dobrá hra. Nešlo o výhru. Keď sa skupiny detí hrali na chodbách, hmyzáci nikdy nevyhrali

a niekedy sa hra zvrhla na krutosť. No tu, v ich byte, je hra krutá už na začiatku a hmyzák nemohol jednoducho vystrieľať náboje a vzdialiť sa z boja, ako sa to stávalo v skutočných vojnách. Hmyzák musel hrať, kým sa astronaut nerozhodol, že sa bitka skončila.

Peter otvoril spodnú zásuvku a vybral masku hmyzáka. Mama sa na Petra nahnevala, keď ju kúpil, ale oco poukázal na fakt, že vojna neustane len preto, že mama bude schovávať masky hmyzákov a zakazovať svojim deťom hrať sa s imaginárnymi laserovými zbraňami. Je lepšie hrať sa na vojnu a zvýšiť si šance na prežitie, ak sa hmyzáci vrátia.

Ak tie hry prežijem, pomyslel si Ender. Natiahol si masku. Zovrela sa okolo neho, akoby mu niekto pritisol ruku na tvár. No hmyzáci sa takto necítia, uvažoval Ender. Nenosia túto tvár ako masku, *je* to ich tvár. Dávajú si v svojich domovských svetoch hmyzáci na tváre ľudské masky a hrajú sa? A ako nás nazývajú? Slizniaci, lebo sme v porovnaní s nimi takí mäkkí a masní?

„Dávaj si pozor, slizniak,“ povedal Ender.

Cez očné otvory Petra sotva videl. Peter sa naňho usmial. „Slizniak, čo? No, hmyzák, poďme zistiť, ako rýchlo ti rozmlátim tvár.“

Ender ho nevidel prichádzať, zachytil len mierny posun Petrovho tela, keďže mu maska narušila periférne videnie. Zrazu pocítil bolesť a tlak bočného úderu do hlavy. Stratil rovnováhu, spadol na zem.

„Nevidíš veľmi dobre, však, hmyzák?“ posmieval sa Peter.

Ender si chcel zložiť masku. Peter priložil chodidlo na jeho rozkrok. „Nesťahuj si masku,“ zavrčal.

Ender si preto masku len napravil a spustil ruky.

Peter zatlačil nohou. Ender pocítil bolesť. Ohol sa v páse.

„Lež a ani sa nepohni, hmyzák. Vypitveme Ťa, hmyzák. Končne sme jedného z vás zajali živého a uvidíme, ako tie vaše telá fungujú.“

„Peter, prestaň,“ ozval sa Ender.

„Peter, prestaň. Veľmi dobre. Takže vy hmyzáci dokážete uhádnuť naše mená. Viete znieť ako úbohé, milé detičky, aby sme vás mali radi a správali sa k vám pekne. No na mňa to nezaberie. Vidím, čo naozaj si. Chceli, aby si bol človek, malý Tretí, ale v skutočnosti si hmyzák a teraz to vidno.“

Odtiahol nohu, urobil krok, potom si kľakol na Endera a zatlačil koleno do jeho brucha tesne pod hrudnou kosťou. Tlačil na Endera čoraz väčšou váhou. Ťažko sa mu dýchalo.

„Mohol by som Ťa takto zabiť,“ zašepkal Peter. „Stačí tlačiť a tlačiť, kým nezomrieš. A mohol by som tvrdiť, že som nevedel, že ti to ublíži, len sme sa hrali, a uverili by mi a všetko by bolo v poriadku. A ty by si bol mŕtvy. Všetko by bolo fajn.“

Ender nedokázal hovoriť. Prudko mu vytláčal vzduch z pľúc. Peter to mohol myslieť vážne. Pravdepodobne to tak nebolo, ale tá možnosť tu bola.

„Myslím to vážne,“ uistil ho Peter. „Mysli si, čo chceš, myslím to vážne. Povolili Ťa len preto, lebo som vyzeral veľmi sľubne. No nakoniec to nevyšlo. Tebe sa viedlo lepšie. No ja nechcem lepšieho malého brata, Ender. Nechcem Tretieho.“

„Poviem, čo sa stalo,“ ozvala sa z dverí Valentina.

„Nikto by ti neveril.“

„Uverili by mi.“

„V tom prípade si mŕtva aj ty, sestrička.“

„Ach, áno,“ odvetila Valentina. „To ti určite uveria. Nevedel som, že to Andrewa zabije. A keď bol mŕtvy, nevedel som, že to zabije *aj* Valentinu.“

Tlak sa trochu zmiernil.

„Takže nie dnes. No jedného dňa vy dvaja nebudete spolu. A dôjde k nehode.“

„Len táraš,“ odsekla Valentina. „Nič z toho nemyslíš naozaj.“

„Nie?“

„A vieš, prečo to nemyslíš vážne?“ spýtala sa Valentina. „Lebo sa jedného dňa chceš dostať do vlády. Chceš, aby ťa zvolili. A istotne ťa nezvolia, keď tvoji oponenti vyhrabú, že tvoj brat aj sestra umreli v detstve pri podozrivých nehodách. Zvlášť vďaka listu, ktorý som vložila do tajnej zložky v mestskej knižnici. Otvoria ju v prípade mojej smrti.“

„Nebalamuť ma takými somarinami,“ odvrkol Peter.

„Píše sa tam, že som nezomrela prirodzenou smrťou. Peter ma zabil. A ak ešte nezabil Andrewa, čoskoro to spraví. Nie je to dosť na to, aby ťa usvedčili, ale stačí to, aby ťa nikdy nikam nezvolili.“

„Teraz si jeho monitor,“ pochopil Peter. „Radšej ho stráž vo dne, v noci. Radšej buď pri ňom.“

„Ender ani ja nie sme hlúpi. Mali sme vo všetkom rovnako dobré skóre ako ty. V niektorých oblastiach dokonca lepšie. Všetci sme úžasne nadané deti. Nie si najmúdrejší, Peter, si len najväčší.“

„To dobre viem. No príde deň, keď s ním nebudeš, keď zabudneš. A odrazu si spomenieš, rozbehneš sa za ním a nájdeš ho v dokonalom zdraví. A druhý raz sa už nebudeš tak obávať, nebudeš sa tak ponáhľať. A zakaždým bude v poriadku. Pomyslíš si, že som zabudol. Hoci si budeš pamätať, že som to povedal, budeš si myslieť, že som zabudol. A prejdú roky. A potom sa stane príšerná nehoda, nájdem jeho telo a budem nad ním veľmi plakať. Vtedy si spomenieš na tento rozhovor, Val, ale budeš sa hanbiť, že si si ho vybavila, lebo budeš vedieť, že som sa zmenil, že to bola skutočne len ne-

hoda, že je od teba kruté vôbec si pamätať, čo som povedal počas hádky v detstve. Až na to, že to bude pravda. Toto si uchovám a on zomrie a ty s tým nič nespraviš, vôbec nič. No pokojne si ďalej myslí, že som iba najväčší.“

„Najväčší somár,“ povedala Valentina.

Peter vyskočil na nohy a rozbehol sa k nej. Cúvla. Ender si stiahol masku. Peter sa hodil na chrbát na bratovu posteľ a rozosmial sa. Nahlas a so skutočnou veselosťou, až mu tiekli slzy. „Ach, ste super, najväčší ciciaci na planéte.“

„Teraz nám povie, že to bol žart,“ tipovala Valentina.

„Nie žart, ale hra. Dokážem vás presvedčiť o čomkoľvek. Môžem vás prinútiť tancovať ako bábky.“ Falošným hlasom príšery povedal: „Zabijem vás, rozsekám na malé kúsky a hodím do odpadovej jamy.“ Znova sa rozosmial. „Najväčší ciciaci v slnečnej sústave.“

Ender tam stál a sledoval, ako sa smeje, myslel na Stilsona a na to, aký to bol pocit kopnúť do jeho tela. Najviac by to potreboval tento tu. Tento mal dostať nakladačku.

Akoby mu Valentina čítala myšlienky, zašepkala: „Nie, Ender.“

Peter sa zrazu zvrtol na bok, zoskočil z postele a zaujal bojovú pozíciu. „Ale áno, Ender,“ povedal. „Kedykoľvek, Ender.“

Ender zdvihol pravú nohu a vyzul si topánku. Ukázal mu ju. „Vidíš toto tu, na špičke? To je krv, Peter. A nie je moja.“

„Óóóch, umriem od strachu. Ender zabil húsenicu a teraz zabije aj mňa.“

Nebolo možné ho zastrašiť. Peter bol v srdci vrah a nikto okrem Valentiny a Endera to nevedel.

Keď prišla domov mama, súcitila s Enderom pre stratu monitora. Otec dookola opakoval, aké je to úžasné prekvapenie, majú také fantastické deti, že im vláda povedala, aby

mali až tri, a teraz im vlada predsa len nechce zobrať ani jedno, takže majú tri, stále majú Tretieho... až mal Ender chuť zakričať naňho: Viem, že som Tretí, viem to, ak chceš, odídem, aby si sa nemusel pred všetkými hanbiť, mrzí ma, že som prišiel o monitor a teraz máš tri deti a žiadne jasné vysvetlenie, je to pre teba také nepríjemné, prepáč, prepáč.

Ležal v posteli a hľadel nahor do tmy. Počul, ako sa na lôžku nad ním jeho starší brat nepokojne otáča a prehadzuje. Potom Peter skĺzol z poschodovej postele a vyšiel z izby. Ender počul zahučanie splachovača na toalete. Odrazu sa vo dverách zjavila Petrova silueta.

Myslí si, že spím. Chce ma zabiť.

Peter podišiel k posteli, no nevytiahol sa hore na svoj matrac, presne ako Ender očakával. Namiesto toho sa postavil k Enderovej hlave.

No nenačiahol sa po vankúši, aby ho zadusil. Nemal zbraň.

Zašepkal: „Ender, je mi to ľúto, prepáč, viem, aký je to pocit, prepáč. Som tvoj brat, ľúbim ťa.“

Po dlhej chvíli Petrovo pravidelné dýchanie prezradilo, že zaspal. Ender si z krku odlepil náplasť. A v ten deň sa druhý raz rozplakal.